

telství zločinu loupeže, stojíc na správném stanovisku, že za výsledek společné, na vzájemné úmluvě spočívající a vzájemně se doplňující činnosti za týmž společným cílem, zodpovídá jest stejně každému ze spolupachatelů, ať již jeho individuální spolučinnost byla dále neb méně daleko sahající. Této obžalobě přízpůsobeny jsou, jak předpokládá to § 318 tr. ř. hlavní otázky ohledně každého z obžalovaných. Ovšem tím, že společná obžaloba rozdělena byla přímo mechanicky za účelem kladení otázek na jednotlivé spolupachatele, stalo se, že do ní ohledně jednotlivých obžalovaných dostala se též činnost, která sice právě tím neb oním z nich nebyla provedena, však každým spolupachatelem musí býti stejně trestně zodpovídána. Vadě té bylo by se dalo při opatrnější a méně doslovně o znění společné obžaloby se opírající úpravě otázek vyhnouti. Než, že se tak nestalo, a že porotcové následkem toho přisvědčili zdánlivě ku činnosti jednotlivých obžalovaných, jež právě jimi ve skutečnosti předsevzata nebyla, nečiní rozsudek dle § 344 čís. 6 tr. ř. zmatečným. Otázky znějí, je-li ten který obžalovaný v uvedeném směru vinen, což znamená, je-li za uvedenou činnost trestně zodpovědným, k čemuž bez odchylky od skutečnosti mohlo býti porotci přisvědčeno, uváží-li se právě rozsah shora vylíčené trestní zodpovědnosti spolupachatelů. Ostatně tímto zdánlivě od výsledků hlavního přelíčení se odchylojícím zněním otázek mohl se cítiti ohroženým a stíženým jen veřejný obžalobce pro možnost, že by porotcové, lpějíce na doslovu otázky, byli se viděli pohnuti, zodpověděti jí záporně. Žádným způsobem nejde o vadu otázky, již by obžalovaným mohlo se býti proti kladnému výroku porotců dovoláno.

Čís. 440.

Předmětem přestupku koupě podezřelé věci (§ 477 tr. zák.) může býti pouze věc, jež vzbuzuje podezření, že pochází přímo z krádeže anebo vůbec z trestného činu proti bezpečnosti majetku, nikoliv však věc, jež snad pochází z jinakého trestného činu.

(Rozh. ze dne 10. května 1921, Kr II 33/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Uh. Hradišti ze dne 26. října 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem § 477 tr. zák., rozsudek v odpor vzatý zrušil a vrátil věc příslušnému okresnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Rozsudek odůvodňuje odsuzující výrok zjištěním, že svršky, stěžovatelem od Boženy S-ové koupené, musely mu býti při nejmenším podezřelými, když ne že pocházejí přímo z krádeže, tedy alespoň ohledně původu, bylo-li totiž kůže poctivým způsobem nabyto, zejména když byl obchod s kožemi vázán a v době, kdy kůže za účelem docílení vyšších cen byla poschovávána.

Trestní zákon v § 477 tr. zák. ohrožuje trestem kupitele podezřelého zboží. Z poukazu na § 476 tr. zák., jenž výslovně mluví o nákupu předmětů, jež dle své jakosti vzbuzují podezření, že jsou odcizeny, ze zřejmé souvislosti § 477 tr. zák. s §§ 473, 474 tr. zák., jež mluví o špercích, jež, soudíc dle okolností, nejsou vlastnictvím toho, kdo je ku koupi nabízí, ani toho, kdo ho posílá, konečně ze zařazení všech těchto předpisů do II. hlavy, II. dílu trestního zákona o přečinech a přestupcích proti bezpečnosti majetku vyplývá zřejmě, že zbožím podezřelým rozumí zákon jen zboží, jež vzbuzuje podezření, že pochází, když ne přímo z krádeže, tedy alespoň z trestného činu proti bezpečnosti majetku. Shora uvedené odůvodnění výroku, stěžovatele odsuzujícího, nezjišťuje však, že by byl shledal podezřelost koupě kůže v tom, že pochází z nějakého trestného útoku na cizí majetek, naopak, výslovný poukaz na vázanost obchodu s kožemi a na skutečnost, že kůže v kritické době byla výrobcí a obchodníky za účelem docílení vyšších cen poschovávána, nasvědčoval by spíše tomu, že vidí soud podezřelost zboží v tom, že s ním bylo obchodováno proti předpisům o obchodování s koží nebo proti cís. nařízení ze 24. března 1917, čís. 131 ř. zák. o zaopatřování obyvatelstva předměty potřeby. Za takovýchto okolností nelze alespoň vyloučiti, že jest výrok, stěžovatele odsuzující, právně pochybeným.

Čís. 441.

Pokud zakládá nečinná přítomnost při loupeži spolupachatelství.

(Rozh. ze dne 12. května 1921, Kr I 326/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného Josefa D-a do rozsudku krajského jakožto výmínečného soudu v Hradci Králové ze dne 15. března 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem loupeže dle §§ů 190, 192 a 194 tr. zák. rozsudek v odpor vzatý zrušil a vrátil věc soudu nalézacímu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti dle čís. 9 a) a 10 §u 281 tr. ř. Dovozuje dle čís. 9 a) §u 281 tr. ř., že se obžalovaný Josef D. nedopustil ani násilí na svobodě napadeného Františka F-a, ani útoku na jeho majetek, takže zde není základních náležitostí skutkové podstaty zločinu loupeže. Okolnost, že stěžovatel třikráte běžel se spoluobžalovaným K-em za Františkem F-em, je právně nezávažnou, an se jinak choval při útocích K-ových na F-a úplně trpně. Pouhá nečinná přítomnost při trestním jednání druhého nezakládá ještě spolupachatelství. Převdli-li na sebe stěžovatel od spoluobžalovaného K-a po činu několik cigaret, pocházejících z loupeže, mohl se tím dopustiti podílnictví na loupeži dle §u 196 tr. zák., nikoli zločinu loupeže dle § 190, 192 tr. zák., jako přímý spolupachatel (čís. 10 §u 281 tr. ř.). Stížnost je oprávněna. Soud nalézací zjišťuje, že obžalovaný Josef D. na Františka F-a nesáhl a násilí mu ne-